

indhold erstatte VVM-proceduren for de store husdyrbrug samt den eksisterende miljøgodkendelse, der udarbejdes efter miljøbeskyttelsesloven.

Kravet om individuel miljøgodkendelse af den enkelte landbrugsbedrift tilfører miljøreguleringen af landbruget en tiltrængt dimension: hensynet til og belastningen af det lokale miljø og den lokale natur. Det vil skabe en mere effektiv reduktion af landbrugets belastning, hvor det betyder mest for naturen. Den fremtidige regulering af landbruget skal ikke alene foregå ved generelle regler i f.eks. husdyrgødningsbekendtgørelsen, men myndighederne får også nogle instrumenter til lokalt at regulere husdyrproduktionens påvirkning af miljø, natur og befolkning.

Individuelle miljøgodkendelser vil også give landmanden en række fordele. Ordningen vil gøre det helt tydeligt, hvilke reguleringer, støtteordninger og områdeudpegninger der gælder for den enkelte bedrift. Ud fra denne viden får landmanden et redskab, der kan benyttes til at drive landbruget mere miljøvenligt. En sådan tilbundsgående, individuel undersøgelse af samtlige danske landbrug vil gøre det nemmere at leve op til kravene i EU's vandrammedirektiv.

Samtidig kan en grundig og regelmæssig gennemgang af en bedrifts miljøbelastning føre til en mere miljøvenlig og mere ressourceoptimal produktion. En ansøgning om miljøgodkendelse skal bl.a. indeholde oplysninger om anvendelse af den bedst tilgængelige teknik. Det vil sige at ansøgeren får lejlighed til at reddegøre for mulighederne for at indrette produktionen mere miljømæssigt forsvarligt, eksempelvis ved at substituere særlig skadelige stoffer med mindre skadelige stoffer. Erfaringer med miljøgodkendelser af industrivirksomheder tyder på, at en individuel regulering tilskynder udviklingen af ny teknologi og mere miljørigtige produktionsmetoder.

En individuel miljøgodkendelse skal som minimum tage udgangspunkt i følgende fire parametre:

- Landbrugets udledning – dvs. stofbalancen på den enkelte bedrift.
- Påvirkning af sårbare naturtyper og ressourcer (herunder også grundvand og vandområder).
- Kulturhistorien på og omkring ejendommen.
- Den kumulative belastning i regionen.

I miljøgodkendelsen fastsættes konkrete og målrettede vilkår for hver enkelt bedrift, og miljøgodkendelsen skal således sikre, at bedriftens produktion overholder nogle ønskede rammer. Der skal således fastsættes konkrete krav til det maksimale stoftab fra bedriften – det vil sige, at godkendelsen skal indeholde specifikke krav til tab af nitrat og fosfor samt ammoniakudledning. Kravene fastsættes blandt andet ud

fra, hvor mange næringsstoffer eventuelle sårbare naturtyper og vandressourcer i området kan tåle at blive belastet med. Denne regulering er i fin overensstemmelse med vandrammedirektivets krav om operationelle målsætninger.

Miljøgodkendelsens krav til landbrugets udledning skal bygge på det kumulative princip i de situationer, hvor flere bedrifter påvirker den regionale natur. Det medfører, at miljøreguleringen tager hensyn til, hvad den lokale natur kan tåle, og at udgangspunktet for miljøgodkendelsen er den samlede belastning af et område. En landmands ønske om at udvide eller ændre sin bedrift skal således vurderes i forhold til den samlede miljøbelastning fra alle bedrifter i lokalområdet. Konsekvensen kan blive, at selv om en bedrift isoleret set overholder miljøkravene, kan en ansøgning om udvidelse eller ændring afvises, hvis den samlede belastning i området er større end den lokale naturs tålegrænser.

Mere konkret skal vurderingen af landbrugets påvirkning af de sårbare naturtyper tage udgangspunkt i de enkelte naturtypers tålegrænser. Det betyder, at den individuelle regulering skal foregå ud fra mere generelle kriterier og instrumenter, og den nærmere metode skal fastlægges, så der bliver tale om erstatningsfri regulering.

I forbindelse med miljøgodkendelsen gennemgås ejendommens naturarealer, og der udformes en naturplan, der fastsætter konkrete retningslinjer for forbedring, bevarelse eller genopretning af naturen på ejendommen. Naturplanen skal tage udgangspunkt i amts/regionens naturkvalitetsplanlægning for området og både fastlægge landmandens indsats for at indfri disse målsætninger og medvirke til at sikre skabelse af ny natur.

Naturplanen skal således omfatte en beskrivelse af bedriftens naturarealer og en stillingtagen til forvaltningen af disse. Til naturarealer henregnes: Beskyttede naturområder under naturbeskyttelseslovens § 3, andre levesteder for vilde dyr og planter (dvs. andre biotoper som for eksempel læhegn og markskel), kulturhistoriske værdier, brakarealer, sprøjtefrie randzoner samt områder, hvor der foregår miljøvenlig drift (MVJ). Hertil kommer en beskrivelse af eventuelle større naturområder, som ligger nær ved bedriftens egne arealer.

Naturplanen skal endvidere indeholde en beskrivelse af bygge- og beskyttelseslinjer på ejendommen samt ejendommens placering i forhold til drikkevandsinteresser.

Endvidere kan miljøgodkendelsen fastsætte vilkår for arealanvendelsen f.eks. i form af aftaler om, at dele